

Σύναξη Μοναχών στη Νέα Υόρκη

[Οικουμενικό Πατριαρχείο](#) / [Αρχιεπισκοπή Αμερικής](#)

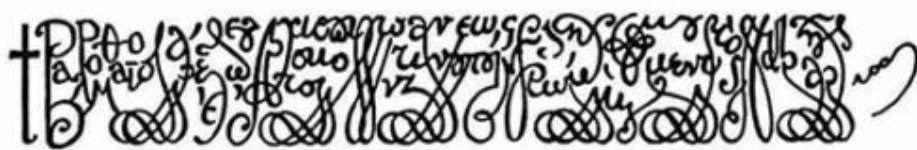

Η πρώτη σύναξη μοναχών και μοναζουσών, μετά την ενθρόνιση του Σεβ. Αρχιεπισκόπου Αμερικής κ. Ελπιδοφόρου, πραγματοποιήθηκε χθες στην ιερά μονή του Αγίου Νεκταρίου στο Ρόσκο της Νέας Υόρκης.

Παρέστησαν όλοι οι Καθηγούμενοι και των 18 μονών που βρίσκονται στις Ηνωμένες Πολιτείες Αμερικής. Στόχος της σύναξης αυτής, όπως τόνισε ο Αρχιεπίσκοπος κ. Ελπιδοφόρος, είναι η προώθηση της αξίας και της σημασίας του μοναχισμού στην Ορθόδοξη χριστιανική παράδοση και την πνευματική ζωή των πιστών.

Παρέστησαν ακόμη και οι Σεβασμιώτατοι Μητροπολίτες Ντένβερ Ησαΐας, Ατλάντας κ. Αλέξιος, Σικάγου κ. Ναθαναήλ και οι Θεοφιλεστατοι Επίσκοποι Μηδείας κ. Απόστολος, Αρχιεπίσκοπος της Ιεράς Επαρχιακής Συνόδου Αμερικής, Μοκισσού κ. Δημήτριος και Ευκαρπίας κ. Ιερόθεος.

Διαβάστε το μήνυμα που απηύθυνε η Α.Θ.Π ο Οικουμενικός Πατριάρχης κ.κ. Βαρθολομαίος προς την σύναξη:

Ἱερώτατε Ἀρχιεπίσκοπε Ἀμερικῆς, ὑπέρτιμε καί ἑξαρχε Ὠκεανῶν Ἀτλαντικοῦ τε καί Εἰρηνικοῦ, ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι ἀγαπητέ ἀδελφέ καί συλλειτουργέ τῆς ἡμῶν Μετριότητος κύριε Ἐλπιδοφόρε, χάρις εἴη τῇ ὑμετέρᾳ Ἱερότητι καί εἰρήνῃ παρὰ Θεοῦ.

Κάθε προσπάθεια προβολῆς τοῦ πνευματικοῦ πολιτισμοῦ τῆς Ὁρθοδοξίας εἶναι ἔργον ἀγαθόν καί ἀξιόγαστον. Συστατικόν τιμαλφέστατον τῆς Ὁρθοδόξου παραδόσεως εἶναι ὁ μοναχισμός, ἡ δυναμικὴ ἐνσάρκωσις καί ἐκφρασις τοῦ ἀσκητικοῦ πνεύματος τῆς Ἐκκλησίας καί τῆς ἐσχατολογικῆς ὁρμῆς τῆς ζωῆς τῆς. Οἱ μοναχοὶ ἐκπροσωποῦν τὴν ἄνευ ὁρῶν καί ὁρίων ἀφιέρωσιν εἰς τόν Θεόν καί εἰς τὴν τήρησιν τῶν σωτηριωδῶν προσταγμάτων Του, τὴν ἀδιάλειπτον προσευχήν, τὴν αὐθυπέρβασιν καί αὐτοπαραίτησιν, τὴν ἐκκοπήν τοῦ ἰδίου θελήματος, τὴν ταπεινοφροσύνην, τὴν ὑπακοήν, τὴν ἀκτημοσύνην καί τὴν ζωὴν τῆς ἀγνότητος, τὴν θυσιαστικὴν διακονίαν, τόν σεβασμόν πρὸς τὴν «καλὴν λίαν» δημιουργίαν τοῦ Θεοῦ καί τὴν ἀδιάκοπον μέριμναν διὰ τὴν προστασίαν τῆς, τόν ἀσβεστον πόθον τῆς αἰωνιότητος καί τὴν βεβαίαν ἐλπίδα τῆς Βασιλείας τῶν Ἑσχάτων, ἐνός κόσμου, εἰς τόν ὅποιον ὁ Θεός «ἐξαλείψει πᾶν δάκρυον» ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν τῶν ἀνθρώπων, ὅπου «ὁ θάνατος οὐκ ἔσται ἔτι, οὔτε πένθος οὔτε κραυγὴ οὔτε πόνος οὐκ ἔσται ἔτι» (Ἀποκ. κα', 4-5).

Ὁ μοναχισμός «ἀνήκει στὴν καρδιά τῆς Ἐκκλησίας». Εἶναι, ὅπως ἔχει λεχθῇ προσφυέστατα, «ὁ καρπὸς τοῦ ἀσκητικοῦ ἰδεώδους ὁλόκληρης τῆς Ἐκκλησίας, γιατί δέν εἶναι κίνημα παρὰ τὴν Ἐκκλησία ἢ πάνω ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία, ἀλλὰ σάρκα ἀπὸ τὴν σάρκα τῆς καί καύχημά τῆς». Εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν ἡ ἀσκησις δέν εἶναι ἀτομικόν κατόρθωμα, ἀλλὰ ἐκκλησιαστικὴ ἀρετὴ, καί συνδέεται μέ τὴν εὐχαριστιακὴν ταυτότητα τῆς Ἐκκλησίας. Εἰς τὰς ἱεράς μονάς διασώζεται ἡ ἀλήθεια τῆς «εὐχαριστιακῆς πραγματώσεως» τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία συνδέεται ἀρρήκτως μέ τόν ἐσχατολογικόν χαρακτήρα καί προσανατολισμόν τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς. Ὁ μοναχὸς εἶναι ὁ εὐχαριστιακὸς καί «ἀληθινὰ ἐσχατολογικὸς» πιστός, ἡ ζωὴ του ἐκτυλίσσεται «μεταξὺ ἀσκήσεως καί Εὐχαριστίας». Ἡ σύναξις ἐπὶ τό αὐτό εἰς τό Καθολικόν, τό πανίερρον κέντρον τῆς Μονῆς, εἶναι ἡ κορύφωσις τῆς μοναστικῆς ζωῆς. Εἶναι χαρακτηριστικόν ὅτι ἡ Θεία Εὐχαριστία καί ὁ μοναχισμός ἐλειτούργησαν καί λειτουργοῦν ὡς «ἐσχατολογικά ἀντισώματα», χάρις εἰς τὰ ὁποῖα ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἀπέφυγε τὴν ἐκκοσμίκευσιν καί διασώζει καί σήμερον τὴν παράδοσιν καί τὴν ἰδιοπροσωπίαν τῆς.

Εἶναι ἐξόχως σημαντικόν ὅτι εἰς τὰς ἐκκοσμικευμένας κοινωνίας μας, αἱ ἱεραὶ μοναὶ ἀποτελοῦν πόλον ἑλξεως, τόπον παρηγορίας καί «θεραπείας τῶν τῆς καρδίας ἀλγηδόνων», πύλην τοῦ οὐρανοῦ. Οὐδεὶς ἐκ τῶν προσκυνητῶν καί τῶν ἐπισκεπτῶν τῶν μοναστηρίων μας ἀποχωρεῖ χωρὶς νὰ ἔχη βιώσει ὑπαρξιακόν συγκλονισμόν καί ἐσωτερικὴν ἀναγέννησιν, χωρὶς νὰ ἔχουν κλονισθῇ πολλαὶ ἐκ τῶν κοσμικῶν βεβαιότητων του. Δέν εἶναι τυχαῖον, ὅτι πολλοὶ ἐξ αὐτῶν συνειδητοποιοῦν ὅτι ἡ οὐσία τοῦ μοναστικοῦ βίου καί τῆς ἀναχωρήσεως ἐκ τοῦ κόσμου εἶναι ἡ ἀκραιφνὴς μαρτυρία «περὶ τῆς ἐν ἡμῖν ἐλπίδος», ἡ ἐν Χριστῷ καί κατὰ Χριστόν ἐλευθερία καί ἡ

βίωσις τῆς ἐσχατολογικῆς διαστάσεώς της. Αποκαλύπτεται εἰς αὐτούς, ὅτι ἡ αὐθεντικὴ ἀσκητικὴ βιοτὴ εἶναι πηγὴ ἐσωτερικῆς ἐλευθερίας καὶ ἐναλλακτικῆς πρότασις ζωῆς ἐναντὶ τῆς εὐδαιμονιστικῆς αὐτοπραγματώσεως, ἡ ὁποία σήμερον ἀποτελεῖ τὸ λάβαρον ἀναριθμητῶν ἀνθρώπων.

Οἱ ὀρθόδοξοι μοναχοὶ καὶ αἱ μοναχαὶ κρούουν μετ' ἐπιμονῆς καὶ ὑπομονῆς τὴν πύλην τῆς Βασιλείας, ἐν ἀκλονήτῳ βεβαιότητι ὅτι, κατὰ τὰ Κυριακά λόγια, «πᾶς ὁ αἰτῶν λαμβάνει καὶ ὁ ζητῶν εὕρισκει καὶ τῷ κρούοντι ἀνοιγέσεται» (Ματθ. ζ', 8). Ὑπενθυμίζουν εἰς ἡμᾶς τὸ «ἐνός ἐστὶ χρεία» (Λουκ. ι' 42), τὸ «ζητεῖτε τὰ ἄνω ... τὰ ἄνω φρονεῖτε, μὴ τὰ ἐπὶ γῆς» (Κολ. γ', 1-2), τὴν ἀλήθειαν τῆς παραιτήσεως ἀπὸ τοῦ «ἀτομικὸν δικαίωμα» ἐν ὀνόματι τῆς ἀγάπης, τὰ ὅρια τοῦ κοσμικοῦ «ἀήθους ἥθους», τὸ ὁποῖον τρέφεται ἀπὸ τὸ «ψυχρὸν ρῆμα, τὸ ἐμὸν καὶ τὸ σόν».

Ὅπως ἔλεγεν ὁ μακαριστὸς Σχολάρχης τῆς Ἱερᾶς Θεολογικῆς Σχολῆς Χάλκης Μητροπολίτης Σταυρουπόλεως Μάξιμος Ρεπανέλλης, ἡ μεγαλυτέρα προσφορά τοῦ μοναχοῦ εἰς τὸν πολιτισμὸν εἶναι τὸ ὅτι προσφέρει τὸν ἑαυτὸν τοῦ ὁλοκληρωτικῶς εἰς τὸν Θεόν. Αὐτὴ ἡ αὐτοπροσφορά, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τὸν πυρῆνα τῆς μοναστικῆς ταυτότητος, ὑπῆρξε καὶ συνεχίζει νὰ εἶναι ἀνεξάντλητος πηγὴ δυναμισμοῦ, ἐνθέου ζήλου καὶ δημιουργίας ὑψηλοῦ πολιτισμοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον ἀνήκουν καὶ τὰ θαύματα τῆς δοξολογικῆς τέχνης, τῆς ἀγιογραφίας, τῆς μικροτεχνίας, τῆς ὑμνογραφίας, τῆς ψαλτικῆς, τῆς ναοδομίας. Ὁ γνήσιος μοναχὸς τίποτε ἐξ αὐτῶν δέν θεωρεῖ ἰδικόν του κατόρθωμα. Τὰ πάντα εἶναι δῶρον τῆς θείας φιλανθρωπίας, χάρις καὶ χάρισμα τοῦ ἐν Τριάδι Θεοῦ.

Ὅλα αὐτὰ τὰ θεοδώρητα καὶ εὐλογημένα, τὰ σεμνά καὶ δίκαια, συγκροτοῦν τὴν πρόκλησιν καὶ τὴν πρότασιν τοῦ μοναχισμοῦ ἀπέναντι εἰς τὸν σύγχρονον πολιτισμὸν καὶ τοὺς πολιτισμούς. Αἱ ὀρθόδοξοι μοναὶ ἐκφράζουν τὴν χριστιανικὴν αὐθεντικότητα, τὸ «ὀρθόδοξον δέον» περὶ τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ αἰωνίου προορισμοῦ του, μέσα εἰς τὸν πλουραλιστικόν, τεχνοκρατικόν καὶ οἰκονομοκεντρικόν κόσμον τῆς ἐποχῆς μας. Ὁρθῶς ὁ καθηγητὴς Γεώργιος Μαντζαρίδης τονίζει ὅτι «μία ζωντανὴ χριστιανικὴ Ἐκκλησία χωρὶς μοναχισμόν εἶναι, ἰδιαίτερα στὴ σύγχρονῃ ἐκκοσμικευμένη κοινωνία, ἀδιανόητη». Ἐν τῷ πνεύματι τούτῳ, σὰς προτρέπομεν, ἅγιε ἀδελφέ, νὰ στηρίζετε τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ ὀρθοδόξου μοναχισμοῦ εἰς τὴν μεγάλην χώραν σας, ὡς μαρτυρίαν τοῦ «πολιτισμοῦ τοῦ προσώπου», τῆς «οὐ ζητούσης τὰ ἑαυτῆς» ἀγάπης, τοῦ ἀσκητικοῦ, εὐχαριστιακοῦ καὶ ἐσχατολογικοῦ πνεύματος τῆς εὐλογημένης Ὁρθοδοξίας.

Ἐπὶ δέ τούτοις, ἀπευθύνομεν τῇ ὑμετέρᾳ προσφιλεστάτῃ ἡμῖν Ἱερότητι, τοῖς Ἱερωτάτοις καὶ Θεοφιλεστάτοις συνεπισκόποις, τῷ λοιπῷ φιλοθέῳ ἱερῷ κλήρῳ, τοῖς μονάζουσι καὶ ταῖς μοναζούσαις, καὶ τῷ εὐσεβεῖ πληρώματι τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς, ὁλοκαρδίους εὐχὰς ἐπὶ τῷ ἀνατείλαντι νέῳ ἐκκλησιαστικῷ ἔτει, συγχαίροντες δὲ ὑμῖν ἅπαξ ἔτι διὰ τὴν ἐμπνευσμένην πρωτοβουλίαν τῆς διοργανώσεως τοῦ παρόντος Μοναστικοῦ Συνεδρίου, καταστέφομεν τοὺς συμμετέχοντας εἰς αὐτό διὰ τῆς Πατριαρχικῆς ἡμῶν εὐλογίας, ἐπικαλούμενοι ἐπὶ πάντας ὑμᾶς τὴν χάριν καὶ τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς ἀγάπης.

βιβ' Σεπτεμβρίου ιβ'

Ἡ ἀγαπῶν ἡ χερσὶν ἀδελφῶν
Ἡ ἀγαπῶν ἡ χερσὶν ἀδελφῶν

